

[Kristen Amby.]

ningen mellem øst og vest. Det vil med andre ord sige, at i en sådan situation måtte Danmark være med til at handle mod den store østlige magt, som måtte have stemt imod resolutionen. Det skal man ikke være blind for.

I den forstand er der kun en forskel på, hvad vi nu er med til i FN, og hvad vi er med til i Atlantpagten, nemlig at i det ene tilfælde vil bistanden til den angrebne part blive improviseret, noget, man vil stille på benene i det givne øjeblik, i det andet tilfælde kan bistanden være forbedret. Når så dertil føjes, og det er man heller ikke i tvivl om på den anden side af jerntæppet, at disse pagter er defensive, synes jeg, at der ikke for Danmark — og jeg tror, den øvrige vestlige verden vil svare for sig — er nogen fare ved at gå ind deri.

Udenrigsministeren har udførligt svaret på det ærede medlem hr. Aksel Larsens anbringender vedrørende Korea. Det ærede medlem hr. Aksel Larsen mener kort og godt, at det var USA, der var angriber, FN er bare spændt for den amerikanske politikers vogn. Ja, det er det ærede medlems mening. Men heroverfor har den højtærede minister i dag fremhævet den konklusion, som FNs Koreakommission var kommet til, da fjendtlighederne brød ud, vedrørende hvem der var angriber. Ministeren sagde, at de nordkoreanske myndigheder efter kommissionens oplysning den 25. juni 1950 påbegyndte uprovokeret og uden varsel en angrebskrig.

Det, jeg gerne vil forsøge på, og det skal gøres kort, er at underbygge dette med den rapport, der foreligger fra FNs kommission i Korea. Kommissionen bestod af repræsentanter for følgende lande: af stormagter i gammeldags forstand var der kun Frankrig, så kom Australien, Kina, El Salvador, Indien, Philippinerne og Tyrkiet, og deres konklusion er enstemmig. Hvordan kom de nu til dette? Ja, den 25. juni 1950 kl. 1³⁰ om morgenen efter koreansk tid blev de officielt informeret, ikke, som det ærede medlem sagde, af Syngman Rhee, men af den sydkoreanske republikks udenrigsminister, om, at republikken var blevet overfaldet denne morgen af bevæbnede styrker fra Nordkorea. Hvad gør kommissionen på grundlag af det? Den samles kort efter denne meddelelse og undersøger de rapporter, den har modtaget, og hvad bestemmer den så? Den har i øjeblikket ikke andet at holde sig til end, hvad den sydkoreanske udenrigsminister har sagt. Den bestemmer sig til

at sørge for en radioudsendelse med appel til begge hære om at ophøre med kampen. Kommissionens egne i marken stående observatører, altså de, der på FNs vegne og kommissionens vegne ude ved grænserne har til særlig opgave at overvåge, hvad der sker, sender besked til kommissionen — det sker kl. 5 samme morgen — om, at de sydkoreanske forsvarsstyrker fuldstændigt og overraskende er blevet kastet tilbage af et angreb, der er udført langs hele den 38. breddegrad. Hele Ongjin-halvøen måtte nu evakueres af de sydkoreanske tropper over havet og på anden måde, hvis de overhovedet skulle reddes. Derefter enedes kommissionen om en tekst til udkast til en radioudsendelse, hvori man siger, at kommissionen nu anmoder om øjeblikkelig ophør af fjendtlighederne, og kommissionen erklærer sig rede til at møde repræsentanter for både nord og syd på et hvilket som helst tidspunkt, og på hvilket sted man kan blive enig om, for at overveje den situation, der nu er under udvikling, og for at få arrangeret en våbenhvile, „cease-fire“ eller „hold inde med skydningen“, så hurtigt som muligt for at forhindre situationen i at forværre sig.

Endelig sender Koreakommissionen et telegram hjem til New York. Når jeg siger „hjem til New York“, vil det sige til FN. Modercentret for FN er jo New York. Hvad sker der i New York? Der sker dette, at kl. 3 om morgenen får generalsekretær Trygve Lie besked fra den særlige til FN knyttede repræsentant for Amerika, Cross, at der er sket et angreb af nordkoreanske tropper. Lie havde allerede 3 timer tidligere, omkring midnat, fået information om, at et sådant angreb var sket — der er jo en vis forskel på koreansk og amerikansk tid. Men inden Lie havde reageret på disse meddelelser, havde han telegraferet tilbage til Koreakommissionen for at få besked. Så kommer Koreakommissionens telegram til ham, og på grundlag af dette telegram samler han sikkerhedsrådet; det samledes samme dags eftermiddag kl. 2.

Vi har her to dokumenterede rapporter: indberetningen fra Cross og telegrammet fra Koreakommissionen. Hvad vedtager man da? Man vedtager efter nogen debat en resolution, der gentager, hvad allerede Koreakommissionen havde erklæret sig villig til: at man ønsker fjendtlighedernes ophør. Man fastslår, at den handling, der nu er foretaget, er et brud på freden, og anmoder om umiddelbart ophør af alle fjendtligheder. Så anmoder man Koreakommissionen om fortsat at holde området